

Nr 16.

Ankom till riksdagens kansli den 4 mars 1927 kl. 12.³⁰ e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckta motioner om införande av obligatorisk nöjesskatt samt om avsättning av viss del därav till en fond för stödjande av musik, sång, föredrag och föreläsningar m. m.

(2:a avd.)

I två likalydande, till bevillningsutskottet hänvisade motioner, nr 116 i första kammaren av herrar *Karl Johan Ekman* och *Elof Andersson* samt nr 161 i andra kammaren av herr *Bengtsson* i Norup, har hemställts, »att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla,

att Kungl. Maj:t måtte låta verkställa utredning om huruvida sådan ändring kunde vidtagas uti kungl. förordningen om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjestillställningar, att skatten bliver obligatorisk samt att en tredjedel av skatten skall redovisas till statsverket för att bilda en fond;

att denna fond skulle användas till stödjande av musik, sång, föredrag, föreläsningar och andra dylika goda nöjen till främjande av kultur och bildning hos hela vårt folk så väl i stad som på landet;

att vid utredningen hänsyn naturligen bör tagas till vad vi här ovan anfört men att dock Kungl. Maj:t bör hava fria händer att lägga utredningen så, att den på bästa sätt främjar de syftemål, som vi med detta avsett; samt

att Kungl. Maj:t efter utredningen måtte till riksdagen inkomma med de förslag i ämnet, till vilka fog förefinnes».

Beträffande vad motionärerna anfört till stöd för nämnda förslag får utskottet hänvisa till motionerna.

Då Kungl. Maj:t för 1919 års lagtima riksdag framlade det förslag i fråga om beskattning av offentliga nöjestillställningar, vilket föranlett den nu gällande förordningen härom, meddelade dåvarande chefen för finansdepartementet till statsrådsprotokollet i ämnet, att tidigare inom finansdepartementet utarbetats förslag till nöjesbeskattning för statens räkning. Över sistnämnda förslag, vilket var åtföljt av motivering, hade hörts flera myndigheter, bland dem kammarrätten. Nämnda ämbetsverk hade framfört invändningar mot beskattningens anordning såsom statsskatt och i sådant hänseende yttrat följande:

Utskottet.
Historik.

Nöjesskatten finge anses till sin natur vara mest lämpad såsom kommunalskatt och hade även, såsom exempel från utlandet gåve vid handen, visat sig väl fungera såsom sådan. Då därtill komme, att utbytet av den inflytande skatten i icke ringa mån komme att röna inverkan av de åtgärder, som vederbörande kommuner vidtog med avseende å inom dessa förekommande nöjestillställningar, samt dyrtiden, såsom bekant vore, övade sitt hårda tryck jämväl på kommunernas ekonomi, hade kammarrätten funnit det kunna ifrågasättas, huruvida vad i motiven anförts innefattade tillräckliga skäl för en anordning, varigenom på grund av statens tillfälliga skattebehov den nya skatten tillfördes statsverket, samt kommunerna betoges den eljest nära liggande möjligheten att tillgodogöra sig den inkomstkälla, varom fråga vore.

Föredragande departementschefen förklarade sig i likhet med kammarrätten anse, att nöjesskatten borde anordnas såsom en kommunal skatt, och åberopade vad kammarrätten till stöd härför anförde. Därjämte anförde nämnda departementschef att, då behovet av ökade inkomster naturligen icke gjorde sig lika starkt gällande i alla kommuner, det syntes lämpligt att lägga i varje särskild kommuns hand att själv avgöra, huruvida inom densamma nöjesskatt skulle upptagas eller icke.

Konstitutionsutskottet, som avgav utlåtande (nr 20) i anledning av propositionen, anförde därvid till en början, att utskottet i likhet med Kungl. Maj:t hyste den uppfattningen, att beskattning av utgifter för nöjen vore synnerligen lämpad att tagas i anspråk för tillgodoseende av det offentligas behov av ökade inkomster. Inom utskottet hade ifrågasatts, att skatten skulle anordnas så, att den utginge till staten eller landstingskommunerna. I avseende härå anförde utskottet.

»Av flere skäl anser utskottet även lämpligt, att den föreslagna nöjesskatten göres till en kommunal skatt, utgående till primärkommunerna. Såsom allmänt är känt och i den kungl. propositionen framhålles, har den pågående dyrtiden kommit att utöva ett synnerligen betydande tryck på kommunernas ekonomi, och det synes vara av oavvisligt behov påkallat att på något sätt ställa till deras förfogande möjligheter att med nya inkomstkällor möta detta tryck. I detta hänseende synes en kommunal nöjesskatt vara synnerligen ändamålsenlig. Å andra sidan kan frågan om det närmare anordnandet i olika detaljer av en sådan skatt ännu sägas i vårt land befinna sig på sådant stadium, att man i vissa hänseenden har att försöksvis pröva sig fram till de anordningar, som omsider böra bli definitiva; och det synes under sådana förhållanden vara önskvärt, att åt de nu antagna bestämmelserna giva den smidighet, som medger ett sådant provande. Enligt utskottets uppfattning förutsätter detta, att skatten till en början endast bliver fakultativ, något som icke lär kunna genomföras annorledes, än att bestämmanderätt över densamma utövas av primärkommunen. Därigenom vinnes också att på de olika orterna nödig hänsyn kan tagas till de lokala förhållandena, vilket enligt utskottets uppfattning måste vara nödvändigt vid införandet i vårt land av en nöjesskatt.»

Med vissa ändringar i enskilda delar tillstyrkte konstitutionsutskottet bifall till Kungl. Maj:ts förslag, vilket också blev med de av utskottet föreslagna ändringarna av riksdagen antaget. Den fakultativa kommunalskatt, som sålunda beslutats, regleras genom den av Kungl. Maj:t den 30 maj 1919 utfärdade förordningen om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjestillställningar (nr 256) med i förordningen sedermera gjorda ändringar.

Vid 1920 års riksdag väckte herr Erlansson m. fl. inom andra kammaren motion, nr 144, om skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om utredning och förslag, i syfte att nöjesskatten måtte ombildas till en landstingskatt. I häröver avgivet utlåtande, nr 13, hemställde konstitutionsutskottet, att motionen icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd. Till motivering för nämnda hemställan erinrade utskottet om de i 1919 års utlåtande gjorda, ovan återgivna uttalanden, vilka enligt utskottets mening fortfarande ägde full giltighet.

Även vid 1921 års riksdag väcktes förslag om nöjesskattens omläggning, i det att herr Erlansson i en motion (nr 174) i andra kammaren gjorde framställning om skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om utredning och förslag i syfte att nöjesskatten till viss del skulle bli statsskatt. Bevillningsutskottet, som hade att yttra sig i anledning av sistnämnda motion, avstyrkte i betänkande nr 34 bifall till densamma och anförde såsom skäl härför, dels att erfarenhet om verkningarna av beskattningen i dess helhet ännu icke kunde anses vara i tillräcklig mån för handen, dels ock att de inkomster, som icke blott städer utan även åtskilliga landskommuner hade av nöjesskatten, vore för dem, särskilt under de rådande kommunalekonomiska svårigheterna, av stor betydelse.

Vid 1923 års riksdag föreslogs i en i andra kammaren av herr Olsson i Berg väckt motion (nr 129), att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag, avseende bland annat ombildande av nöjesskatten till en huvudsakligen till staten utgående skatt. I sitt över sistberörda motion avgivna betänkande (nr 9) avstyrkte 1923 års bevillningsutskott bifall till densamma och åberopade såsom skäl härför, förutom vad som tidigare anförts mot nöjesskattens omläggning till statsskatt, de svårigheter och oskäligen kostnader, som kunde antagas uppstå för statsmyndigheterna vid skattens handhavande.

I en vid 1925 års riksdag i första kammaren väckt motion, nr 117, hemställde herr Clemedtson, att nöjesbeskattningen måtte göras obligatorisk.

I sitt i anledning av sistnämnda motion avgivna betänkande, nr 15, anförde 1925 års bevillningsutskott följande:

»Enligt bevillningsutskottets mening bör en såsom kommunalskatt anordnad nöjesbeskattning icke hava obligatorisk karaktär. I många landskommuner torde nämligen förekomsten av nöjestillställningar vara så sparsam, att kommunerna kunna ha anspråk på att själva få avgöra, huruvida

införandet av nöjesskatt är ekonomiskt tillräckligt motiverat. Likaså synes det utskottet, att en kommun, där nöjestillställningar av endast anspråkslösaste slag förekomma, kan ha goda skäl att lämna dessa obeskattade.

Ur nu angivna synpunkter vore det enligt utskottets mening icke rådligt, att staten påtoge sig ansvaret för påläggande av en skatt, för vilken de lokala förutsättningarna icke kunna antagas alltid föreligga.»

Statistik.

Beträffande utbytet av nöjesskatten i städerna framgår av sammanställningar, vilka förekomma i Svenska stadsförbundets tidsskrift (häftena 8 för år 1920, 7 för åren 1921—1925 och 6 för år 1926), att nöjesskattens avkastning i respektive 93, 90, 94, 97, 96, 96 och 96 av Sveriges städer utgjort i avrundade tusental, under följande tider $\frac{1}{10}$ 1919— $\frac{30}{9}$ 1920 6,809,000 kronor, $\frac{1}{10}$ 1920— $\frac{30}{9}$ 1921 6,334,000 kronor, $\frac{1}{10}$ 1921— $\frac{30}{9}$ 1922 4,803,000 kronor, $\frac{1}{10}$ 1922— $\frac{30}{9}$ 1923, 4,845,000 kronor, $\frac{1}{10}$ 1923— $\frac{30}{9}$ 1924 4,567,000 kronor, $\frac{1}{10}$ 1924— $\frac{30}{9}$ 1925 4,484,000 kronor och $\frac{1}{10}$ 1925— $\frac{30}{9}$ 1926 4,553,000 kronor. I fråga om nöjesskattens inflytande å storleken av den kommunala uttaxeringen i de 96 städer, som ingå i berörda sammanställning i nämnda tidskrift för år 1926, hänvisas till en vid detta betänkande såsom bilaga I fogad tablå.

Vad angår landskommunerna har enligt uppgifter, som lämnats till statistiska centralbyrån, nöjesskatt uttagits år 1925 inom sammanlagt 869 köpingar, municipalsamhällen och egentliga landskommuner samt i utbyte lämnat i avrundat tal 748,000 kronor. Motsvarande siffror utgjorde år 1921 507 kommuner och 604,000 kronor¹. Nöjesskattens storlek i förhållande till det inkomstunderlag, varå efter bevilningen utgående utskylder beräknas, framgår av bilaga II till detta betänkande, som grundar sig på från kommunerna till statistiska centralbyrån lämnade uppgifter.

Utskottets yttrande.

Av det ovan anförda framgår, hurusom åtskilliga invändningar framställt mot tidigare väckta förslag att anordna nöjesskatten såsom en helt eller delvis till staten utgående skatt samt mot att låta densamma utgå obligatoriskt. Utskottet vill framför allt erinra om en viktig omständighet, som ansetts tala för nöjesskattens ordnande och bibehållande såsom kommunal skatt, nämligen kommunernas behov av att under en finansiellt brydsam tid erhålla någon lättnad i skattetrycket. Detta skäl gör sig alltjämt gällande med samma styrka som tillförne. Den genom utskottet verkställda utredningen torde utvisa, att nöjesskatten för ett stort antal kommuner har en icke oväsentlig betydelse. Särskilt har utskottet ansett sig böra framhålla den ökade vikt skatten kommit att erhålla för landskommunerna.

Mot förslaget att göra en såsom kommunalskatt utgående nöjesskatt obligatorisk torde i främsta rummet böra åberopas det av 1925 års bevillningsutskott anförda skälet, att kommunerna böra hava anspråk på att själva

¹ Sistnämnda siffror äro hämtade från »Kommunernas finanser åren 1918—1921» utgiven av statistiska centralbyrån.

få avgöra, huruvida införandet av nöjesskatt är ekonomiskt tillräckligt motiverat. Enligt vad den förebragta utredningen ådagalägger, har inom flertalet landskommuner nöjesskatt icke utgått och sannolikt är, att en bidragande orsak härtill varit det i förhållande till utbytet avsevärda besvär skattens uttagande antagits komma att vålla. Motionärernas förslag, att en betydande del av skatten skulle tillföras staten, skulle uppenbarligen medföra att skatteuppbörden för kommunerna framstode såsom en än större tunga än hittills och det är ej osannolikt, att även för åtskilliga av de kommuner, vilka nu uttaga nöjesskatt, beskattningen komme att kännas såsom en ekonomisk börda.

Mot föreliggande motioner kan vidare riktas den erinran, att det synes mindre lämpligt att för ett visst ändamål anslå avkastningen av en särskild skattekölla. Än större betänkligheter inger förslaget att för ifrågavarande ändamål tillskapa en fond, som skulle ställas under förvaltning av ett särskilt för ändamålet tillskapat organ och vilken fonds storlek icke bleve reglerad av ett föreliggande behov utan av det större eller mindre utbyte nöjesskatten komme att lämna.

Motionärernas syfte att genom stödjande av i kulturellt hänseende högtstående förströelser söka åstadkomma förbättring av nöjeslivet har utskottet likväl funnit värt allt beaktande. Redan nu torde dock inkomst av nöjesskatt i många fall hava kommit till användning för ett dylikt ändamål. Enligt vad inom utskottet uppgivits, hava nämligen flera kommuner genom denna inkomst beretts tillfälle att ekonomiskt uppmuntra förädlade nöjestillställningar. Helt säkert äga nämnda kommuner större möjlighet att på ett smidigt sätt handhava understödsverksamheten än den centrala direktion, som, enligt motionärernas mening, skulle besluta om understödets utdelande. Komme dessa kommuner att berövas en betydande del av nöjesskatten, bleve säkerligen följderna, att från dem utgående understöd till dylika nöjestillställningar indroges eller minskades.

På grund av vad sålunda anförts har utskottet icke ansett sig kunna biträda motionärernas förslag utan får hemställa,

att förevarande motioner I: 116 av herrar Karl Johan Ekman och Elof Andersson samt II: 161 av herr Bengtsson i Norup, om införande av obligatorisk nöjesskatt samt om avsättning av viss del därav till en fond för stödjande av musik, sång, föredrag och föreläsningar m. m., icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 4 mars 1927.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Johan Nilsson i Kristianstad, Wohlin, Bärge, Wigforss, Boman, Björnsson, friherre Beck-Friis, Bergman, Schlyter, Johansson i Arkösund, Hedlund i Östersund, Bengtsson i Kullen, Olsson i Golvasta, Nylander, Björklund, Johansson i Hornsberg, Olsson i Gävle, Granath, Brännström och Ljunggren.

Reservation

av herr *Bergman*, mot viss del av motiveringen.

Bilaga I.

S t a d	Inkomst, varå år 1926 utgående kom- munalutskylder debi- terats,	Influten nöjes- skatt $\frac{1}{10}$ 1925— $\frac{30}{9}$ 1926,	Beräknad höj- ning av utdebi- teringen per 100 kronors inkomst vid nöjesskattens bortfallande, öre ¹
	kronor	kronor	
Alingsås	6,003,260	11,233	19
Arvika	6,687,570	21,518	37
Avesta	2,635,307	5,683	22
Boden	5,783,150	16,067	28
Borgholm	1,128,421	1,706	15
Borås	29,272,037	61,455	21
Eksjö	4,759,930	5,865	12
Enköping	4,339,900	8,837	20
Eskilstuna	28,131,651	53,141	19
Eslöv	7,557,379	15,314	20
Falkenberg	4,418,550	10,928	25
Falköping	4,956,290	9,731	20
Falun	14,127,234	25,387	18
Filipstad	3,438,690	6,464	19
Gränna	748,360	870	12
Gavle	38,451,429	64,825	17
Göteborg	291,191,165	566,047	19
Halmstad	18,728,142	37,617	20
Hedemora	2,516,437	5,512	22
Hjo	1,953,610	1,675	09
Hudiksvall	5,562,500	21,719	39
Hälsingborg	62,450,067	126,729	20
Härnösand	11,702,515	23,359	20
Hassleholm	2,786,100	7,924	28
Jönköping	24,185,104	41,610	17
Kalmar	16,338,909	38,032	23
Karlshamn	7,441,565	10,954	15
Karlskrona	23,810,395	46,077	19
Karlstad	17,976,008	35,810	20
Katrineholm	5,741,084	11,123	19
Kristianstad	15,286,359	40,102	26
Kristinehamn	9,398,720	12,405	13
Kungsbacka	1,743,410	2,412	14
Köping	4,443,354	7,641	17
Laholm	1,735,927	3,398	20
Landskrona	17,151,948	35,352	21
Lidköping	8,329,730	11,525	14
Lindesberg	2,193,845	4,159	19
Linköping	26,632,403	50,880	19
Ludvika	4,071,319	8,005	20
Luleå	11,042,537	25,657	23
Lund	25,627,105	49,313	19
Lysekil	3,723,795	7,467	20
Malmö	140,999,740	343,488	24
Mariefred	1,018,420	1,363	13
Mariestad	4,890,430	7,195	15
Mjölby	3,534,174	6,382	18

¹ Härvid har hänsyn icke tagits till beräknad förlust genom underlåten utskyldsbetalning.

S t a d	Inkomst, varå år 1926 utgående kom- munalutskylder debi- terats,	Influten nöjes- skatt $\frac{1}{10}$ 1925— $\frac{30}{100}$ 1926,	Beräknad höj- ning av utdebi- teringen per 100 kronors inkomst vid nöjesskattens bortfallande, öre ¹
	kronor	kronor	
Motala	4,438,930	11,155	25
Nora	2,493,510	4,494	18
Norrköping	53,520,632	103,252	19
Norrhälje	3,218,510	5,972	19
Nyköping	10,941,350	18,759	17
Nässjö	6,065,962	8,847	15
Oskarshamn	5,373,115	12,282	23
Piteå	2,205,910	7,962	36
Ronneby	2,894,434	6,239	22
Sala	5,278,220	10,323	20
Sigtuna	671,890	427	06
Simrishamn	2,571,330	5,824	23
Skara	5,196,489	8,781	17
Skellefteå	3,771,230	11,802	31
Skänninge	1,062,150	3,239	30
Skövde	9,211,050	13,188	14
Sollefteå	3,198,871	10,017	31
Stockholm	887,339,760	1,756,855	20
Strängnäs	4,392,450	10,176	23
Strömstad	2,243,080	4,989	22
Sundsvall	21,428,040	58,481	27
Söderhamn	8,494,011	22,256	26
Söderköping	1,826,900	5,110	28
Sodertälje	13,380,708	28,983	22
Sölvesborg	2,820,790	7,686	27
Tidaholm	2,963,226	7,142	24
Tranås	3,943,724	9,399	24
Trollhättan	15,022,082	19,290	13
Trälleborg	12,033,033	19,994	17
Uddevalla	12,325,615	27,568	22
Ulricehamn	3,349,186	4,875	15
Umeå	8,885,600	32,768	37
Uppsala	35,911,806	84,187	23
Vadstena	2,298,120	4,824	21
Varberg	6,204,577	13,052	21
Vetlanda	2,086,555	4,331	21
Vimmerby	1,861,847	4,328	23
Visby	8,609,744	19,148	22
Vänernsborg	8,918,750	17,087	19
Västervik	8,247,180	13,850	17
Vasterås	24,516,451	40,333	16
Vaxjö	9,487,530	16,658	18
Ystad	11,629,864	27,136	23
Åmål	4,832,690	5,586	12
Ängelholm	6,215,777	7,695	12
Örebro	42,597,180	72,316	17
Öregrund	648,720	1,418	22
Örnsköldsvik	4,404,430	13,709	31
Östersund	14,324,045	36,316	25

¹ Härvid har hänsyn icke tagits till beräknad förlust genom underlåten utskyldsbetalning.

Bilaga II.

Antal kommuner med under år 1925 influten nöjesskatt.

A. Köpingar.¹

		Motsvarande en utdebitering per 100 kronors inkomst av						inalles
		högst 1 öre	1—10 öre	10—25 öre	25—50 öre	50—100 öre	över 100 öre	
Stockholms	län	—	2	1	—	—	—	3
Uppsala	»	—	—	1	—	—	—	1
Södermanlands	»	—	—	1	—	—	—	1
Östergötlands	»	—	—	1	—	—	—	1
Kronobergs	»	—	—	1	1	1	—	3
Kalmar	»	—	1	2	1	—	—	4
Kristianstads	»	—	—	1	—	—	—	1
Malmöhus	»	—	—	—	1	1	—	2
Skaraborgs	»	—	—	2	1	—	—	3
Värmlands	»	—	—	2	—	—	—	2
Örebro	»	—	1	1	—	—	—	2
Västmanlands	»	1	—	—	—	—	—	1
Kopparbergs	»	—	1	—	1	1	—	3
Gävleborgs	»	—	—	—	1	1	—	2
Summa		1	5	13	6	4	—	29

B. Municipalsamhällen och köpingar, som ej utgöra egen kommun.

		Motsvarande en utdebitering per 100 kronors inkomst av						inalles
		högst 1 öre	1—10 öre	10—25 öre	25—50 öre	50—100 öre	över 100 öre	
Stockholms	län	—	6	3	1	—	—	10
Uppsala	»	—	—	—	—	—	—	—
Södermanlands	»	—	—	4	—	—	—	4
Östergötlands	»	—	—	1	2	1	—	4
Jönköpings	»	—	1	3	—	—	—	4
Kronobergs	»	—	—	3	2	—	—	5
Kalmar	»	—	—	2	1	1	—	4
Gotlands	»	—	—	1	—	—	—	1
Blekinge	»	—	—	—	—	—	—	—
Kristianstads	»	1	2	5	5	1	—	14
Malmöhus	»	—	—	7	2	1	—	10
Hallands	»	—	—	—	—	—	—	—
Göteborgs och Bohus	län	1	3	2	4	3	—	13
Älvsborgs	»	—	—	1	1	—	—	2
Skaraborgs	»	—	2	4	2	—	—	8
Värmlands	»	—	—	1	2	—	—	3
Örebro	»	—	—	3	1	—	—	4
Västmanlands	»	—	—	1	—	—	—	1
Kopparbergs	»	—	—	—	2	2	—	4
Gävleborgs	»	—	—	—	—	1	—	1
Västernorrlands	»	—	—	—	1	1	—	2
Jämtlands	»	—	—	2	1	—	—	3
Västerbottens	»	—	—	1	6	1	—	8
Norrbottens	»	—	—	2	—	1	—	3
Summa		2	14	46	33	13	—	108

¹ I Jönköpings, Gotlands, Blekinge, Hallands, Göteborgs och Bohus, Älvsborgs, Väster-norrlands, Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län har nöjesskatt icke uttagits inom någon köping.

C. Landskommuner.

		Motsvarande en utdebitering per 100 kronors inkomst av						
		högst 1 öre	1—10 öre	10—25 öre	25—50 öre	50—100 öre	över 100 öre	inalles
Stockholms	län	2	6	6	1	—	—	15
Uppsala	»	—	8	1	—	—	—	9
Södermanlands	»	1	8	4	1	—	—	14
Östergötlands	»	4	18	5	—	—	—	27
Jönköpings	»	5	8	4	—	—	—	17
Kronobergs	»	2	14	6	—	1	—	23
Kalmar	»	5	38	3	1	—	—	47
Gotlands	»	3	4	1	—	—	—	8
Blekinge	»	2	9	4	1	—	—	16
Kristianstads	»	4	17	31	7	1	—	60
Malmöhus	»	3	20	15	11	1	1	51
Hallands	»	3	18	6	4	1	—	32
Göteborgs och Bohus län	»	7	10	6	1	—	—	24
Älvsborgs	län	12	26	9	1	—	—	48
Skaraborgs	»	8	23	7	—	—	—	38
Värmlands	»	4	12	5	—	1	—	22
Örebro	»	6	19	—	1	—	—	26
Västmanlands	»	—	7	3	1	1	—	12
Kopparbergs	»	5	10	7	—	—	—	22
Gävleborgs	»	1	13	10	1	—	—	25
Västernorrlands	»	5	16	5	—	—	—	26
Jämtlands	»	9	25	6	1	—	—	41
Västerbottens	»	3	12	2	—	—	—	17
Norrbottnens	»	2	10	—	—	—	—	12
Summa		96	351	146	32	6	1	632